

Čís. 3807.

Úkony nutné k usnesení obecního zastupitelstva podle §u 6 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920 nemohou býti nahrazeny prostým mlčením jeho ke skutečnému stavu, zavedenému třetí osobou, byť i starostou obce.

(Rozh. ze dne 30. dubna 1924, Rv II 275/24.)

Žalobu na obec B. o zjištění, že jest žalobce definitivním zřízencem obce B. ve Slezsku a že se na jeho služební poměr vztahuje dle usnesení obecního výboru města B. ze dne 15. listopadu 1918 služební pragmatika pro úředníky a zřízence země Slezska, schválená usnesením zemského sněmu ze dne 7. ledna 1874 a ze dne 14. listopadu 1890, p r o c e s n í s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, ježto žalobce nebyl přijat do obecních služeb usnesením obecního zastupitelstva, nýbrž pouze starostou obce. O d v o l a c í s o u d uznal dle žaloby. D ů v o d y: Žalobce konal službu nejprve měsíc na zkoušku, pak od srpna 1920 pobíral měsíční plat, přijat byl do služby již za platnosti zákona ze dne 17. prosince 1919, službu konal v přesvědčení, že jest trvalým zřízencem obecního podniku města B. a nejsa si toho vědom, že při jeho přijímání do služby a ponechání v ní nebylo šetřeno zákonných předpisů. Obecní zastupitelstvo a pak vládní komisař (správní komise), ačkoli o tom jistě věděli, že žalobce službu u obecního podniku konal, nepostarali se o to, by buď po šestinedělní výpovědi byl propuštěn, neb aby předepsaným způsobem ustanoven byl zřízencem trvalým. Toto opomenutí druhé smluvní strany nemůže býti žalobci na úkor. Dle §u 6 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. z roku 1920 nesmí prozatimní ustanovení zřízence trvati déle jednoho roku. Žalobce, byv ustanoven starostou žalované obce zřízencem obecního podniku konal jako zřízenec obecního podniku službu déle než rok a stal se tím trvalým zřízencem obecního podniku města B. a to nejpozději po uplynutí jednoho roku ode dne nastoupení služby, tedy na počátku měsíce července 1921, nestal-li se jím dle zvláštního ujednání již dříve, kterou otázku není třeba v tomto sporu řešiti. Není sporno, že dle usnesení obecního zastupitelstva města B. ze dne 15. listopadu 1918 platí pro obecní zřízence a zřízence obecních podniků žalované obce služební pragmatika pro úředníky a zřízence země Slezské, a platí tedy i pro žalobce jako zřízence městské elektrické dráhy v B.

N e j v y š š í s o u d obnovil rozsudek prvního soudu.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc nesprávně po právní stránce. V tomto sporu šlo o rozhodnutí otázky, zda úkony, nutné k usnesení obecního zastupitelstva podle §u 6 zákona ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. pro r. 1920, mohou býti nahrazeny prostým mlčením jeho ke skutečnému stavu, zavedenému třetí osobou, byť i starostou obce. Otázku

tu je zodpověděti záporně. Jde tu o předpis veřejnoprávní, jež jest zachovati přesně, má-li z něho vzejíti účinek, jež s ním zákon pojí. Stranám není dáno na vůli, by veřejnoprávní předpisy libovolně měnily a zakládaly právní účinky, podmíněné určitou formou, beze zachování této formy. Předpisuje-li tudíž zákon v §u 6 již k zatímnému ustanovení zřizence obecního volbu po provedené veřejné soutěži, při čemž dále stanoví, kdo je vyloučen z hlasování, nemohou úkony tyto býti nahrazeny mlčením obecního zastupitelstva k tomu, že někdo přijat byl do obecní služby s opomenutím tohoto předpisu. Z jednání starosty obce nemohl žalobci vzejíti proti obci nárok, podmíněný veřejnou soutěží a volbou obecního zastupitelstva, k nimž nedošlo. Ježto žalobce neprokázal, že byl podle zákona přijat za zřizence prozatím na rok podle §u 6 zák., nelze mluvit o jeho nároku na trvalé ustanovení, podmíněné podle §u 7 a 8 přijetím prozatímným.

Čís. 3808.

Kdo zastupuje ruský stát na československých soudech?

(Rozh. ze dne 6. května 1924, R I 319/24.)

Užší správní komise hlavního města Prahy žádala, by ruskému státu v Praze, který je vlastníkem stavební parcely čís. kat. 28/3 zřízen byl opatrovník v osobě Dra Vratislava Č-a pro jednání o zpátečnou koupi, po případě pro vyvlastňovací řízení o tomto pozemku. Soud prvního stádu opatrovníka ustanovil, rekursní soud k rekursu zastupitelstva Svazu Sovětských Socialistických Republik v Praze zrušil napadené usnesení.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a vrátil věc rekursnímu soudu, by, doplně řízení, znovu o rekursu rozhodl.

Důvody:

Dovolací rekurs právem vytýká napadenému usnesení, že se rekursní soud nezabýval vůbec otázkou legitimace stěžovatele, t. j. Zplnomocněného Zastupitelstva Svazu Sovětských Socialistických Republik (SSSR) v Praze k rekursu. O této legitimaci mělo býti rozhodnuto již rekursním soudem, dříve než vešel ve věcné vyřízení rekursu, ježto v první řadě bylo zkoumati, zda uvedené Zplnomocněné Zastupitelstvo SSSR je skutečně oprávněno v této věci činiti podání na soud a jednati před soudem, t. j. zda lze je uznati ať již přímo za stranu anebo za oprávněného zástupce strany, na věci skutečně účastněné. Kdyby nebylo možno, otázku tu zodpověděti kladně, nebylo by možno o stížnosti jednati, nýbrž musila by stížnost, již rekursní soud napadeným usnesením věcně vyřídil, býti odmítnuta. Otázku tu nelze proto pominouti mlčením, jak učinil rekursní soud, jemuž v první řadě náleželo, by uvažoval o legitimaci stěžovatelově. Zplnomocněné Zastupitelstvo SSSR prohlásilo v rekursu výslovně, že podalo návrh, tudíž i rekurs, jménem